

čís. 122 sb. z. a nař., soudy povinny, přijímatj od příslušníků jazyka této menšiny podání sepsaná v jejich jazyku.

Poněvadž záležitost, o kterou jde, projednává se u zemského soudu v Praze, který byl pro toto řízení k návrhu první stěžovatelky vedle § 31. j. n. delegován, čímž důvod místní jeho příslušnosti založen a soud ten jest v obvodu obce Velké Prahy, v níž dle posledního soupisu lidu neobývá 20% československých občanů německého jazyka, mělo podání označené stěžovatelkami jako dovolací rekurs, sepsáno býti v jazyku státním, má-li přijato a vyřízeno býti.

Poklesky jazykové jsou zajisté vady formální; slušelo proto podání za použití analogie § 85. c. ř. s. podatelkám vrátiti k opravě, s poukazem shora uvedeným. Poněvadž revisní rekurs vázán byl lhůtou, slušelo k reprodukci jeho po provedené opravě stanoviti novou lhůtu, jejíž nedodržení mělo by za následek, že by k podání mohlo býti přihlíženo tak, jako by se bylo stalo v den, kterého nejprve došlo. Kdyby pak poukazu vyhověno nebylo vůbec, pokládalo by se za to, že revisní rekurs nebyl ani podán, kdyby bylo sice podání znova včas předloženo, avšak neopravené nebo opravené sice, však bez připojení původního spisu, muselo by býti v obou případech odmítnuto jako k úřednímu jednání se nehodící, poněvadž neodpovídalo by předpisům jazykovým, pokud se týče proto, že nedala by se totožnost obsahu opraveného podání s obsahem podání původního zjistiti.

Soudu stolice prvé se ukládá, aby, kdyby podání nebylo reprodukováno, projiti lhůty stanovené sem oznámil.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 26. května 1920, čj. R. I. 306/20-1.

r. z. s. — l.

Jestliže rozsudkem přisuzuje se pohledávka, která byla v rakousko-uherské měně splatna v oblasti československé republiky před zavedením měny československé, dlužno ji přisouditi dle měny této.

Žalobou, dne 6. ledna 1919 podanou, domáhá se žalobce na žalovaném zaplacení kupní ceny 18.162 K s přísl. za zboží, dne 16. října 1918 prodané. Rozsudkem, dne 30. září 1919 vynesným, odsouzen byl žalovaný ku zaplacení zažalované částky, při čemž druh peněz, ve kterých má se platiti, vyznačen byl zkratkou »K. č.«.

Dle č. 2 zák. ze dne 25. února 1919 č. 84 sb. z. a nař., jímž ministr financí byl zmocněn, aby provedl okolkování ban-

kovky, ustanoveno, že po skončeném okolkování mají jen bankovky kolkované kolkem čsl. republiky, nucený oběh v území československého státu. § 8 nař. ze dne 25. února 1919 č. 86 sb. z. a nař. prohlašuje, že počínajíc 10. březnem 1919 není nekolkovaná bankovka více zákonným platidlem na území československého státu. Též § 2. zák. ze dne 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a nař., jímž upravuje se oběh a správa platidel v československém státě a doplňuje zmocnění min. financí dané zákonem ze dne 25. února 1919 č. 84 sb. z. a nař., vyslovuje, že bankovky, označené ve smyslu zák. ze dne 25. února 1919 č. 84 sb. zák. a nař. jsou, pokud nebudou vyměněny za jiná platidla, zákonným platidlem a že je stát i kdokoliv jiný povinen, přijímat je při placení ve jmenovité jejich hodnotě. § 3 zák. tohoto pak vyslovuje, že neoznačené bankovky rakousko-uherské banky, pokud ministr financí u některých druhů peněz přechodně jinak neustanoví (jako u peněz kovových), přestávají býti zákonným platidlem. Průběhem doby do okamžiku vynesení rozsudku zavedena byla v území republiky československé notoricky na místě okolkováných bankovek jiná nová platidla stejné hodnoty a to dosud jen částečně. Tímto způsobem dány byly do oběhu pro československou republiku jiné druhy peněz než dosavadní, sloužící za zákonné platidlo. Opatřeními těmito vznikla zvláštní československá měna. V přítomném případě dlužno vzíti v úvahu dále ustanovení §ů 5 a 6 zák. ze dne 10. dubna 1919 č. 187 sb. z. a nař. Druh peněz, který v době vzniku zažalovaného nároku v Čechách byl v oběhu, byl v okamžiku, kdy vynesen byl procesním soudem rozsudek odsuzující žalovaného k placení, z oběhu již vyloučen. Jelikož zažalovaný nárok byl splatný v Praze, tedy v území československém, jak odvolací soud vyvodil, byl druh peněz, ve kterém placení zažalované pohledávky státi se má a jedině také s právní účinností zaplacení státi se může, v rozsudku správně vyznačen zkratkou »K. č.«, značící měnu československou, která v území československém zákonné platidlo nyní tvoří. To odpovídá analogii předpisu §u 989 všeob. obč. zák.

Cenu závazku žalovaného posuzovati dlužno dle poměru měny rakousko-uherské, ve které závazek ten měl býti splněn, ku měně československé. Poměr ten byl upraven §em 6. zák. z 10. dubna 1919 č. 187 sb. zák. a nař. relací: »1:1.«

Následkem toho v době zavedení československé měny, nastalého po vzniku zažalovaného závazku vnitřní hodnota toho, co žalovaný na základě sporného poměru má obdržeti (cena kou-

peného zboží), rovnala se hodnotě vzájemného plnění žalovaného, záležitějšího z povinnosti ku zaplacení smluvené ceny. Cena tato činila touž číslici v rakousko-uherské měně jako ve měně československé. Všeobecně je známo, že po nastalé splatnosti zažalovaného nároku — která, jak odvolací soud zjistil, nastala před 24. říjnem 1918 — nahrazena byla v bydlišti žalovaného ve Vídni rakousko-uherská měna rakouskou měnou. Relace měny rakouské (německo-rakouské) k měně československé na mezinárodním trhu peněžním notoricky změnila se průběhem doby v neprospěch měny rakouské, takže žalovaný k vyrovnání zažalované kupní ceny ve měně svého státu bude nucen vynaložit co do číslice větší částky, než by činila částka ta ve měně československé. Následkem toho vnitřní hodnota vzájemného plnění pro žalovaného je nyní nižší. Okolnost tu však zavinil žalovaný sám svým prodlením v placení, poněvadž zažalovaná pohledávka byla splatna již v době, kdy ještě v republice československé a republice rakouské platila stejná měna, kterou také žalovaný mohl vyrovnat nárok žalobní za stejných podmínek jak v Praze, tak ve Vídni. Nyní za důsledky svého prodlení nemůže žalovaný odpovědným činit žalobce a z důvodu toho placení zažalované pohledávky odpíratí.

Smlouva, o kterou jde, je pro obě sporné strany oboustranně závazna a byla, jak je nesporno, v Praze uzavřena. Následkem toho právní poměr, tvořící předmět sporu, posuzovati sluší ve smyslu § 36 zák. obč., i když žalovaný je cizozemec, dle práva tuzemského. Nelze proto při řešení sporu přihlížeti k nařízením v Rakousku vydaným, zvláště když v tomto ohledu žalovaný odvoláváním se na vzájemnost netvrdil úchytku od ustanovení § 36 ob. obč. z.

Rozhodnutí z dne 2. března 1920, čís. Rv.-I. 98/20.

Schin.

Výrok rozsudkový, že dlužník povinnen jest platiti věřiteli jen proti tomu, předloží-li věřitel výkaz o přihlášení pohledávky k soupisu jmění, lze bráti v odpor odvoláním i dovoláním.

K soupisu majetku musí se přihlásiti všechny neknihovní peněžité pohledávky dle stavu 1. března 1919 vyjma krátkodobé kupecké, to jest trhové ceny za prodané zboží. Nepředložil-li věřitel výkazu o přihlášce zažalované pohledávky, může soud uznati žalovaného za povinna